

аз безкрайно много. Извиках Мечо и влязох в кръчмата. Там се събрали хора и го наблюдават. Влязох в разговор, седнах да пийна нещо. Запознах се с публиката. Не щеш ли, те всичките колеги-ловци. Развързахме езиците, увлякохме се, и аз забравих, че съм тръгнал на годеж. Гледам, часът станал един през нощта.

И аз, значи, пропуснах случая. Че после от срам и от мъка почнах всеки ден да ходя в тая кръчмарница „Пъдпъдък“, опиянчих се и си останах до ден днешен стар ерген.

Е, Бог да прости моя Мечо. Благодаря му. Може би той нарочно направи това, да ме спаси от беля. Интелигентно животно беше.